

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

(Շար. Սիրո 1925, էջ 531(6))

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Այդ է, Նէարիս, ա՛յդ՝ իղձն իմ.
Պանծալի դրոշմը անոր՝ կրելու տենչով ես կ'այրիմ.
Սակայն, տրբտում է Պաւլին, ու, երագէն ահաբեկ,
Իր քովէն ղուրս ելնելու չի թոյլատրեր զիս երբեք:

Ն Է Ա Ր Խ Ո Ն

Դարձիդ՝ պիտի գըտնէ զքեզ շատ աւելի քաղցր ու պերճ.
Պիտի սրբեա իր արցունքն, ամենէն ուշ՝ ժամ մը վերջ.
Սէր ամուսնոյ մը համար որչափ շատ էայ անիկա,
Պիտի բախտին՝ քեզ կըրկին տեսնելու ա՛յնքան ցանկայ.
Երթանք, մեզի կը սպասեն.

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Փարատէ՛ վախը սըրտին.
Եւ ըսփովէ՛ վիշտն, որով այնքան խռոված է հոգին.
Ինքն է. կուգայ.

Ն Է Ա Ր Խ Ո Ն

Փախի՛ր դուն.

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Զեմ կըրնար.

Ն Է Ա Ր Խ Ո Ն

Բայց, անպատճառ.
Պէտք է փախչիս ոտիսէ մ', որ գիտէ կողմըդ տրկար.
Որ գայն դիւրաւ կը գըտնէ. որ կը խոցէ նայուածքով,
Որուն հարուածք, թէեւ մահացու, չ'ազդեր վրդով:

Բ. Տ Ե Ս Ի Լ

ՊՈՂԻԿՏՈՍ, ՆԷԱՐԻՈՆ, ՊԱՒՂԻՆԷ, ՍՏԲԱԴՈՆԻԿԷ

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Փախչինք, եթէ հարկ է այդ. Մընաս բարեաւ, Պաւղինէս,
Ամենէն ուշ՝ ժամ մը վերջ, դարձեալ այս տեղ կ'ըլլամ ես:

Պ Ա Ի Ղ Ի Ն Է

Ի՞նչ բան արդեօք կը ստիպէ ըզքեզ մեկնիլ այս տեղէն.
Պատիւի՞ գործ, թէ կեանքի արդեօք խընդիւր կայ նորէն:

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Շատ աւելի կարեւոր.

Պ Ա Ի Ղ Ի Ն Է

Ի՞նչ է գաղտնիքն այդ արդեօք.

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Կը գիտնաս օր մը. հիմա քեզ կը թողու՞մ ես ցաւօր
Սըրտի. սակայն ըստիպուած.

Պ Ա Ի Ղ Ի Ն Է

Զիս կը սիրե՞ս.

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Սիրե՞լ քեզ . . .

Երկինք վըկայ. կը սիրեմ քեզ աւելի՛ իսկ անձէս.
Բայց . . .

Պ Ա Ի Ղ Ի Ն Է

Բայց իմ հոգս ի՞նչպէս քեզ երբեք ցաւ չի պատճառեր.
Բայց ի՞նչպէս դուն կ'ունենաս ինձ անծանօթ գաղտնիքներ:
Ի՞նչ տեսակ սէր է ասի. ա՛խ, յանուն մեր հիմէնին,
Այսօր գոնէ մեր ժամերն անհառաչանք թո՛ղ անցնին:

Պ Ո Ղ Ի Կ Տ Ո Ս

Շա՞տ կը վախնաս երազէն.

Պ Ա Ի Ղ Ի Ն Է

Սուտ է երազն. ես հաստատ
Գիտեմ գայդ. բայց կը վախնամ. զի կը սիրեմ ըզքեզ շատ:

ՊՈՂԻԿՏՈՍ

Միայն ժամու մը համար տեղի չը կայ ընաւ վախու:
Մընա բարեաւ. արցունքներդ, ա'խ, հոգւոյս շատ են ազդու:
Կը զգամ թէ սիրտս ապրտամբ կ'ուզէ ըլլալ ինծի դէմ.
Ու փախչելով է միայն որ ես իրեն կը յաղթեմ:

Դ. ՏԵՍԻԼ

ՊԱԻՂԻՆԷ, ՍՏՐԱԳՈՆԻԿԷ

ՊԱԻՂԻՆԷ

Գնա', քեզ ի'նչ փոյթ արցունքներս. վազէ' նետուիլ գիրկը շուտ
Աստուածներէն ինծ կանխաւ ցուցուած մահուան մը անգութ.
Գնա' ետեւէն դըժխեմ բախորդ տնօրինող այն մարդուն
Որ զքեզ ի'նչ սեւ ձեռքերու կը տանի' չես գիտեր դուն:
Ստրադոնիկէ, տե'ս դուն' ի'նչ ժամանակի ենք հասեր.
Միտքին վըրայ այրերուն' ո'ւր է իջեր ոյժը մեր.
Այսուհետեւ մեր բաժինն ա'յս է. եւ այս' աւասիկ'
Մեզ ընծայուած ջերմ սիրոյն սովորական արգասիքն:
Երբ տարփածու են դեռ լոկ, վեհապետ ենք իրենց մենք.
Ու մինչեւ մեզ նուաճելին' ըստուգապէս դըշխոյ ենք,
Բայց մեր վըրայ թագաւոր են' հիմէնէն վերջ' իրենք:

ՍՏՐԱԳՈՆԻԿԷ

Պողիկտոս քեզ կը սիրէ անշուշտ սիրով մը աննենգ.
Եթէ քեզի հանդէպ ցոյց տըւաւ ան քիչ մը երկուանք,
Թէ քամահեց լացդ ու գնաց, խոհեմին ա'յդպէս էր անկ:
Ատոր համար մի' տըրտմիր, ընդունէ հոս ինծ հետ դուն,
Որ չէր թերեւ անպատեհ' քենէ ծածկելը ինչուն:
Իր մասին մի' կասկածիր. գուցէ պատճառն ունէր իր.
Լաւ է որ այր մ'իր եւ կնոջ միջեւ դընէ մերթ խըտիր.
Լինի երբեմն ազատ, չը նուաստանայ ընաւ երբեք'
Մեզ պատմելու մանրամասն իր ամէն մի երթեւեկ:
Համակարիք միմեանց՝ ձեր սիրտն է անշուշտ միեւնոյն,
Սակայն այդ սիրտը ունի իր պաշտօնները ուրոյն.
Հիմէնին ուխտն որ ըզծեզ միմեանց զօդեր է ահա.
Ձի հրամայեր որ դողաս դուն երբոր ինքը դողայ.
Ինչ որ քեզի կ'ազդէ ահ, չի տար անոր նեղութիւն.
Հայ մըն է ինք ազգով, մինչ Հռովմայեցի մըն ես դուն:
Անծանօթ չէ քեզի բնաւ թէ այս ազգերը կրկին

Այդ նիւթին վրայ մի եւ նոյն տպաւորութիւնը չունին.
Երազը, մեր դատումով, ծաղրական բան մըն է լոկ.
Որ չճշգրտի մեզ ոչ մէկ յոյս, ոչ մէկ երկիւղ, ոչ մէկ հոգ.
Բայց Հռովմի մէջ ամէնուն համար՝ պատգամ մ'է ինքնին,
Հաւատարիմ հայելի ճակատագրի վեհ կամքին:

Պ Ա Ի Ղ Ի Ն Է

Երազներու արժէքին մասին դուն ի'նչ ալ խորհիս,
Կարծեմ սոսկումըդ պիտի հաւասարի իմինիս,
Եթէ քու միտքդ ալ ցընցուի անգամ մ'անոնց խրոտվորով,
Եթէ անոնց պատմութիւնն ընէի ես լոկ՝ քու քով:

Ս Տ Ր Ա Դ Ո Ն Ի Կ Է

Իր ցաւերը պատմելով՝ կը սփռիտուի շատ անգամ մարդ:

Պ Ա Ի Ղ Ի Ն Է

Լըսէ'. բայց պէտք է որ ես քեզ աւելին պատմեմ արդ.
Որպէսզի լաւ ըմբռնես իմ կեանքիս վէպը տրիսուր,
Գիտցի՛ր սէրերն, որոնց՝ սիրտս եղաւ երբեմն անծնատուր.
Պատուաւոր կնոջ մ'ամօթ չէ խոստովանիլ՝ զգայական
Իր զայթումներն այն, որոնց յաղթած է հուսկ ապա բանն.
Առաքինի բարքը միշտ պայքարի մէջ կը փայլի.
Խիղճը՝ անփորձ սիրտին դէմ կասկածանքով է միշտ լի:
Հռովմի մէջ, ուր ես ծընայ, անփառունակ այս դէմքէս
Հռովմայեցի քաջ ասպետ մը գերուեցաւ ըղծակէզ.
Ան Սեւերոս կը կոչուէր. ներէ ինծի՝ եթէ դեռ
Անոր քաղցրիկ այդ անունն ինծմէ կը խլէ հառաչքներ:

Ս Տ Ր Ա Դ Ո Ն Ի Կ Է

Նա ի՞նքն արդեօք, որ վերջերս, իր իսկ կեանքին փոխարէն,
Փրկեց ձեր կայսրը Դեկոս՝ ոսոխներուն իր ձեռքէն.
Որ իր մահովը կորզեց անոնց զէնքին յաղթանակն,
Ու Հռովմի կողմը դարձուց Պարսից նըսեհն յաջողակ.
Ան, ում՝ տիրոջն իրենց զոհ ինկած մարդոց մէջ այնքան՝
Ձի կրքան բնաւ հանդիպիլ, կամ զայն գոնէ չը ճանչան.
Ու Դեկոս կայսր, այն ատեն, անոր անյայտ մահէն վերջ,
Ի յուշ իր մեծ քաջութեանց՝ սընադամբան կանգնեց պերճ:

(Շարունակելի)

